

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobců: **1. Společenství vlastníků jednotek domu č.p. 1370, Nové náměstí Uhříněves**, se sídlem Praha 22 – Uhříněves, Nové náměstí 1370, IČ: 28378563, zast. JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, **2. P.**, bytem X, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti této osoby zúčastněné na řízení: Vivus Uhříněves s.r.o., se sídlem Praha 4 – Michle, Budějovická 64/5, IČ: 28184416, zast. JUDr. Janem Marečkem, advokátem se sídlem Praha 2, Na Švihance 1476/1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2008 č.j. S-MHMP 480618/2008/OST/Ko/Vč

t a k t o:

- I. **Žaloba Společenství vlastníků jednotek domu č.p. 1370, Nové náměstí Uhříněves se zamítá**
- II. **Žaloba P. se zamítá.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání Společenství vlastníků jednotek domu č.p. 1370, Nové náměstí Uhříněves, L., P., J. a T. a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 22, odboru výstavby č.j. P22 3973/2008 OV 04, sp. zn. MC22 1304/2007 OV 04 ze dne 20.5.2008 o změně umístění stavby nazvané „Obytný soubor Uhříněves – cihelna.“

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že Úřad městské části Praha 22, odboru výstavby (dále též jen „stavební úřad“) na základě žádosti společnosti Let International spol. s r.o., o vydání územního rozhodnutí vedl správní řízení o umístění stavby nazvané „Obytný soubor Uhřetěves – cihelna.“ Provedeným řízením stavební úřad navázal na předchozí změnu umístění stavby ze dne 9.1.2007 a schválil navrhovanou změnu stavby, vycházející z § 94 stavebního zákona a § 79 a § 92 stavebního zákona. Pro umístění a projektovou přípravu stavby stanovil stavební úřad celkem 41 podmínek. Změna stavby byla zčásti vyvolána výškovým uspořádáním rychlodráhy Stránčice – Praha a podjezdem pod touto drahou. V důsledku toho budou objekty založeny o cca 1,5 m níže, bude zvýšena podlažnost některých sekcí bytových domů, čímž dojde k navýšení počtu bytů a garážových stání. Původní typy zastřešení budou nahrazeny ustoupeným podlažím. Část terénních úprav a samostatný objekt garáží G 48 nebudou realizovány, všechny garáže budou umístěny pod terénem. Realizován bude naopak celý blok A. Podle platného územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy se navrhované objekty nacházejí zčásti v polyfunkčním územní všeobecně obytném (OV-E), zčásti ve všeobecně smíšeném území (SV-E) a stavby technické infrastruktury zčásti v ploše izolační zeleně (IZ), kde jsou doplňkovými stavbami. Pro dané území stanovil územní plán regulativy míry využití kódem E; navrhovatel splnění koeficientů daných tímto kódem doložil. Pokud jde o soulad s vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška OTPP“), je dle správního orgánu nutno vycházet ze stavu, kdy jednotlivé bloky budov již byly předchozími rozhodnutími umístěny. Vyhláška OTPP není porušena ani nepodstatným navýšením jednotlivých bloků budov. Příslušnou dokumentací byl doložen výpočet dopravy v klidu, který rovněž prokazuje soulad s uvedenou vyhláškou. Umístění stavby je rovněž v souladu s vyhláškou č. 369/2001 Sb., obecných technických požadavcích zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace.

Společenství vlastníků jednotek domu č.p. 1370, Nové náměstí Uhřetěves (dále též jen „první žalobce“) v odvolání podaném proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20.5.2008 č.j. P22 3973/2008 OV 04, sp. zn. MC22 1304/2007 OV 04 poukázalo na to, že vzniklo až 17.3.2008, a tudíž nemohlo uplatnit svá práva účastníka řízení při veřejném ústním jednání konaném v předmětné věci dne 26.11.2007. Záměr žadatele dle názoru prvního žalobce podstatným způsobem mění objemové ukazatele stavby oproti původnímu návrhu ze dne 18.5.1999. V období let 1999 – 2007 se navíc podstatným způsobem změnila poměry v dotčeném území. Žádost žadatele měla být stavebním úřadem posouzena jako nový záměr, vycházející ze zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“) s tím, že mělo být vedeno zjišťovací řízení ve smyslu § 7 tohoto zákona a záměr měl být veřejně oznámen a projednán. Zástupce žadatele JUDr. Jan Mareček ve vyjádření k odvolání prvního žalobce zpochybnil opodstatněnost jeho účastenství v řízení s tím, že v řízení je projednávána změna již dříve umístěné stavby, a proto není možné, aby první žalobce oprávněně požadoval účastenství v tomto řízení podle § 85 odst. 2 písm. d/ zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Zástupce žadatele označil za absurdní závěr, že jakékoliv společenství vlastníků jednotek by mohlo být účastníkem jakéhokoli územního řízení. Má dále za to, že správní orgán nemusel při posuzování žádosti o změnu územního rozhodnutí ze dne 5.4.2007 postupovat podle zákona č. 100/2001 Sb., protože změnou záměru se dosahuje zvýšení kapacity nebo rozsahu pod úroveň 25 %. Zástupce žadatele hájí navržené lokální řešení dopravy s tím, že komplexní řešení dopravy v dané lokalitě není součástí předmětné změny územního rozhodnutí obytného

souboru. Za zásadní považuje skutečnost, že dopravní řešení původního územního rozhodnutí zůstává nezměněno, není dotčeno rozhodnutím stavebního úřadu, neboť nebylo předmětem řízení o změně územního rozhodnutí. Obdobně je tomu i pokud jde o řešení stávající infrastruktury. První žalobce v doplnění odvolání reagoval na argumentaci obsaženou ve vyjádření zástupce žadatele. Uvedl, že navrhovanou stavbou bude přímo dotčen ve svých právech. Na rozdíl od žadatele zastává názor, že projednávaná změna měla být posuzována podle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., a mělo být provedeno zjišťovací řízení. První žalobce trvá na komplexnějším řešení dopravní situace a požaduje, aby nebyla zahájena další výstavba bez vyřešení celkové dopravní situace v Uhřetěvsi.

Žalovaný po přezkoumání zákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu a řízení jemu předcházejícího zjistil, že postup stavebního úřadu probíhal v intencích platných právních předpisů, zejména stavebního zákona a správního řádu. Výjimkou bylo pochybení v poučení o odvolání, které bylo na základě podnětu prvního žalobce odstraněno opravným usnesením ze dne 26.6.2008 č.j. p22 4928/2008 OV 04. K otázce účastenství prvního žalobce v řízení žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že stavební úřad zařadil prvního žalobce do okruhu účastníků územního řízení, i když podle názoru žalovaného je přímé dotčení tohoto subjektu navrhovanou změnou stavby z hlediska vzdálenosti a polohy domu č.p. 1370 sporné. Odvolatelé, tvořící vlastníky bytových jednotek domu č.p. 1370, nejsou vlastníky sousední nemovitosti ani pozemku. Dům č.p. 1370 na Novém náměstí je od projednávané stavby oddělen železniční tratí, obytnou zástavbou a frekventovanými komunikacemi. Dle žalovaného lze pouze připustit, že odvolatelé, kteří byli v tomto případě zařazeni do okruhu účastníků řízení, by mohli být nepřímě dotčeni navrhovanou změnou stavby pouze v souvislosti s možnou zvýšenou intenzitou dopravy v dané lokalitě a s ní související hlučností nebo prašností. Přes uvedené skutečnosti žalovaný respektoval, že odvolatelé byli zařazeni do okruhu účastníků řízení, a proto považoval jejich odvolání za přípustná. Dodal, že jestliže stavební úřad zařadil prvního žalobce do okruhu účastníků řízení, měl nepochybně na mysli, že se v tomto případě jedná o účastníka řízení v kategorii tzv. dalších dotčených účastníků podle § 85 odst. 2 písm. d/ stavebního zákona v návaznosti na § 27 odst. 3 správního řádu. Žalovaný jako odvolací orgán se proto touto otázkou již dále nezabýval a okruh účastníků stanovený stavebním úřadem vzal v celém rozsahu na vědomí.

V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými odvolacími námitkami, jimiž první žalobce brojil proti:

- chybnému poučení v rozhodnutí stavebního úřadu,
- chybnému doručování v územním řízení,
- zmatečnosti územního řízení probíhajícího od roku 1999,
- nárůstu počtu obyvatel, bytů, obchodních ploch, odstavných a parkovacích stání v podzemních garážích a zmenšení počtu venkovních parkovacích stání v porovnání s výchozím stavem,
- nerespektování koeficientů podlažních ploch určených územně plánovací dokumentací,
- tomu, že v řízení nebylo postupováno podle zákona č. 100/2001 Sb.,
- tomu, že nebyl realizován původní záměr propojení obytného souboru s připravovanou sběrnou komunikací „Horácká stezka“; rozhodnutí stavebního úřadu ukládá napojit obytný soubor pouze na komunikaci Ke Kříži a v severní části propojit se stávající komunikací Františka Diviše,
- nepořízení protipovodňové studie, která by vyloučila ohrožení rozvodněním Říčanského potoka,

- neuložení povinnosti žadateli provést výsadbu stanovené zeleně jako podmínky pro vydání stavebního povolení,
- tomu, že rozhodnutí stavebního úřadu odkládá do řízení o vydání stavebního povolení otázky, které měly být vypořádány v územním řízení,
- přehlížení skutečnosti, že v dané lokalitě bylo v posledních letech dokončeno několik velkých residenčních projektů, aniž došlo k posílení infrastruktury,
- nevypořádání námitek účastníků řízení a jejich požadavku nepovolit zahájení další výstavby před vyřešením celkové dopravní situace v Uhříněvsi,
- rozporu rozhodnutí stavebního úřadu s § 3 správního řádu, který spočívá v tom, že správní úřad nezjistil úplný stav věci, o které bylo rozhodováno v průběhu téměř 10 let,
- tomu, že záměr žadatele ze dne 5.4.2007 podstatným způsobem mění objemové ukazatele stavby oproti původnímu návrhu ze dne 18.5.1999,
- nezohlednění podstatné změny poměrů v dotčeném území, k níž došlo v období let 1999 – 2007,
- rozporu rozhodnutí stavebního úřadu s Ústavou, protože návrh žadatele měl být posouzen jako nový,
- vstupu nového subjektu, a sice Společnosti di5 architekti inženýři s.r.o., do řízení.

Žalovaný následně zrekapituloval obsah odvolání P., L., J. a T. P. (dále též jen „druhý žalobce“) ve svém odvolání předně poukázal na nesprávné poučení v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20.5.2008 a dále namítl, že dojde ke zhoršení životního prostředí v okolí komunikace Ke Kříži, která bezprostředně přiléhá k bytovému domu č.p. 1370 dotčenému navrhovanou stavbou. Proti dalšímu zhoršení životního prostředí v souvislosti s realizací předmětného obytného souboru nebyla ze strany Městské části Praha 22 přijata žádná opatření. Druhý žalobce zmínil dále škodlivost pro nově vybudované dětské hřiště a v závěru odvolání vyjádřil nesouhlas s výstavbou předmětného obytného souboru. Žalovaný konstatoval, že námitky uvedené v odvoláních jmenovaných subjektů jsou předmětem odůvodnění napadeného rozhodnutí. V daném řízení se jednalo pouze o změnu platného územního rozhodnutí, kterým byla stavba již umístěna. Napojení na komunikační síť se nezměnilo, pouze došlo k jejímu upřesnění, a proto dle žalovaného není na místě se dále vyjadřovat k námitkám, které jsou uplatňovány ve vztahu k pravomocnému rozhodnutí.

Závěrem žalovaný uvedl, že k navrhované změně umístění stavby se kladně vyjádřily dotčené orgány státní správy a bez zásadních připomínek se vyjádřili také vlastníci a správci dopravní a technické infrastruktury. Svůj souhlas připojili vlastníci pozemků přímo dotčených stavbou s ohledem na to, že navrhovanou změnou se nemění funkce stavby. Tato stavba již byla umístěna rozhodnutím z roku 1999 v souladu s územním plánem a rovněž následující změny stavby nebyly s územním plánem v rozporu. Žalovaný tedy neshledal podaná odvolání důvodnými, a proto je zamítl.

Společenství vlastníků jednotek domu č.p. 1370, Nové náměstí Uhříněves a P. se společně podanou žalobou u Městského soudu v Praze domáhali zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě nejprve uvedli, že první žalobce je právnickou osobou vzniklou dne 17.3.2008, zapsanou do rejstříku společenství vlastníků jednotek. Druhý žalobce je vlastníkem bytové jednotky a členem prvního žalobce.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřují žalobci v tom, že:

- stavební záměr schválený napadeným rozhodnutím nebyl podroben zjišťovacímu řízení ani jinému posouzení podle zákona č. 100/2001 Sb. V tomto směru poukazují na vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 21.8.2008 č.j. 60603/ENV/08 adresované společnosti di5 architekti inženýři s.r.o., podle kterého záměr naplňuje dle bodu 10.6. kategorie II přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb., s tím, že příslušným úřadem k zahájení zjišťovacího řízení je Magistrát hl. m. Prahy. Předmětný záměr tedy vyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí, avšak žadatel k žádosti nepřipojil stanovisko příslušného úřadu podle zákona č. 100/2001 Sb. Žalobci v této souvislosti namítli, že jejich právo na zdraví osob a na zdravé životní prostředí je chráněno také Listinou základních práv a svobod v článku 11 odst. 3 a článku 35 a tato základní práva členů společenství nemohou být podřazena obchodnímu zájmu soukromého investora;
- doplnění odvolání prvního žalobce neobsahují návrhy na provedení důkazů ani nová skutková zjištění, a žalovaný byl proto povinen zabývat se námitkami, kterými se první žalobce vypořádal se stanoviskem právního zástupce žadatele. Namísto toho žalovaný nesprávně použil § 37 a § 82 správního řádu k odmítnutí obou doplnění odvolání;
- žalovaný nevzal v úvahu relevantní judikaturu, zvláště pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2007 č.j. 5 As 9/2006 – 146. Závěry obsažené v tomto rozsudku dle mínění žalobců analogicky dopadají také na stavební záměr „Obytný soubor Uhřetěves – cihelna;“
- porušení ústavních předpisů, neboť žalovaný nesprávně tvrdí, že odkazem na Ústavu nelze v souvislosti se stávajícím správním řízením argumentovat;
- napadené rozhodnutí porušuje § 90 písm. e/ a § 92 odst. 2 stavebního zákona, protože záměr žadatele nebyl posouzen podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů;
- žalobci považují za mylné úvahy žalovaného o možnosti jejich toliko nepřímého dotčení navrhovanou změnou stavby. Dům č.p. 1370 je od území předmětného stavebního záměru oddělen pouze železniční tratí a jednopodlažním, do terénu zapuštěným objektem společných garáží, nikoliv obytnou zástavbou a frekventovanými komunikacemi. Vzhledem k neexistujícímu posouzení vlivů na životní prostředí nebyl žalovaný schopen rozhodnout o nezbytných opatřeních k eliminaci nepříznivých vlivů na zdraví žalobce, resp. jeho členů;
- žalobci mají za to, že Městská část Praha 22 nesplnila svou povinnost uplatnit v územním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce a svou nečinností ohrozila mj. též práva žalobců;
- žalobci nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s jejich námitkami, že v dané lokalitě bylo v posledních letech dokončeno několik velkých residenčních projektů, aniž došlo k posílení infrastruktury a že v důsledku rozhodnutí stavebního úřadu došlo v porovnání s výchozím stavem k nárůstu počtu obyvatel, bytů, obchodních ploch, odstavných a parkovacích stání v podzemních garážích a zmenšení počtu venkovních parkovacích stání. Vada rozhodnutí spočívá opět v neexistujícím posouzení záměru podle zákona č. 100/2001 Sb.;

- žadatel není vlastníkem žádného z pozemků dotčených stavbou a napadené rozhodnutí neuvádí, jakým způsobem žadatel doložil práva provést stavbu ve vztahu k těmto pozemkům ve smyslu § 86 odst. 2 písm. a/ stavebního zákona;
- rozhodování žalovaného mohlo být ovlivněno skutečností, že právní zástupce žadatele advokát JUDr. Jan Mareček působí rovněž jako školitel pracovníků Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního;
- žalovaný nedůvodně odmítl požadavek žalobců nepovolit zahájení další výstavby bez vyřešení celkové dopravní situace v Uhříněvsi, zejména bez dokončení Stavby 511 silničního okruhu kolem Prahy a propojení obytného souboru západním směrem s připravovanou sčernou komunikací „Horácká stezka“;
- poučením o opravném prostředku v rozhodnutí stavebního úřadu významně omezilo práva účastníků řízení. Takovou vadu rozhodnutí nelze vydávat za písařskou chybu a napravit ji opravným usnesením oznámeným veřejnou vyhláškou;
- ačkoliv první žalobce v odvolání upozornil na to, že v souběhu s předmětným správním řízením bylo u žalovaného žádostí ze dne 16.7.2008 zahájeno jiné řízení o umístění stavby „Obytný soubor Uhříněves – cihelna“, žalovaný na tuto skutečnost reagoval zcela nepatřičně argumentací, že mu není nic známo o žalobcem uváděném novém subjektu, Společnosti diš architekti inženýři s.r.o., a že žadatelem o změnu územního rozhodnutí je v daném případě společnost Let International spol. s r.o.

Za osobu zúčastněnou na řízení žalobci v podané žalobě označili společnosti Let International spol. s r.o., se sídlem Praha 10, Františka Diviše 329.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že odbor ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy vydal k návrhu na změnu územního rozhodnutí dne 14.8.2007 kladné stanovisko se závěrem, že předložený stavební záměr nevyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí dle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. Předmětem posuzovaného případu byla výhradně změna stavby již dříve umístěné rozhodnutím odboru územního rozhodování Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 18.5.1999, kdy zvýšení kapacity nebo rozsahu nedosáhlo úrovně 25 %, která by vyžadovala změnu záměru dle zákona č. 100/2001 Sb., a tím i posouzení vlivu na životní prostředí. Žalovaný dále konstatoval, že změny územního rozhodnutí se projednávají v rozsahu stavebního zákona platného v době podání žádosti o změnu. Podle § 94 stavebního zákona se měněná část nahrazuje novým územním rozhodnutím. Žalobcem zmiňované stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 21.8.2008, podle něhož předmětný záměr vyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí, a stejně tak ani žalobcem uváděné stanovisko odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 11.8.2008 se dle žalovaného ve spisovém materiálu vztahujícím se k dané věci nenachází. Žalovaný si z vlastní iniciativy vyžádal stanovisko odboru posuzování vlivů na životní prostředí Ministerstva životního prostředí ze dne 21.8.2008 a z jeho obsahu nabyl dojmu, že stanovisko bylo vypracováno na základě účelově formulované žádosti Ing. K., která nebyla zaměřena výhradně jen k navrhované změně stavby. Žalovaný připustil určitou nepřesnost popisu polohy domu č.p. 1370 s tím, že tato nepřesnost nemá zásadní vliv na jeho úvahu o značné vzdálenosti od umístěné stavby a tím i zpochybnění přímého dotčení práv a chráněných zájmů obyvatel tohoto domu. V dalších částech svého vyjádření žalovaný popřel důvodnost jednotlivých žalobních námitek a uzavřel, že první žalobce ve správním řízení vystupoval nad rámec předmětu jeho činnosti se snahou zasahovat neodůvodněně do procesu správního řízení.

Dne 22.7.2009 byla soudu doručena kopie stanoviska prvního žalobce k oznámení stavebního záměru společnosti Vivus Uhříněves s.r.o., označeného jako „OS VIVUS

Uhříněves“, který byl dle stanoviska zveřejněn dne 3.7.2009 na stránkách informačního systému EIA pod zn. PHA644. Zmíněné stanovisko je z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bezpředmětné, neboť se zcela evidentně týká jiného záměru než toho, který byl předmětem řízení v projednávané věci. Soud k němu proto nepřihlížel.

V podání ze dne 2.9.2009 první žalobce označil za další osobu zúčastněnou na řízení společnost Vivus Uhříněves s.r.o., se sídlem Praha 4 – Michle, Budějovická 64/5 s tím, že společnost Let International spol. s r.o., se dle výpisu z obchodního rejstříku rozdělila odštěpením se vznikem nové společnosti Vivus Uhříněves s.r.o., na kterou přešla část jmění rozdělované společnosti. První žalobce se dále v podání ze dne 2.9.2009 opětovně vyjadřuje k oznámení stavebního záměru společnosti Vivus Uhříněves s.r.o., označeného jako „OS VIVUS Uhříněves.“

V podání ze dne 17.9.2009 se první žalobce dovolává stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 8.9.2009 zn. 61877/ENV/09 vydaného ve věci „OS VIVUS Uhříněves“, které připojil jako přílohu a navrhl provést jím důkaz. Je přesvědčen, že uvedené stanovisko dokládá opodstatněnou všech kroků obou žalobců ve správním nebo soudním řízení, neboť je důkazem toho, že „záměr vedlejšího účastníka řízení se dotýká práv členů společenství vlastníků zaručených ústavními a mezinárodními předpisy.“ První žalobce současně navrhl, aby soud, pokud použije pro meritorní posouzení žaloby § 94 odst. 1 stavebního zákona, řízení přerušil a předložil věc Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy s návrhem na zrušení předmětného ustanovení stavebního zákona. Tento návrh první žalobce odůvodnil tím, že správní orgán rozhodující o žádosti o změnu územního rozhodnutí nemůže posoudit, zda v územní došlo k negativní změně podmínek, které mohou mít dopad do ústavních práv dalších účastníků řízení a místní veřejnosti bez toho, že by zejména vyčerpání územních limitů bylo vyloučeno v novém zjišťovacím řízení vedeném podle zákona č. 100/2001 Sb.

Společnost Let International spol. s r.o., na výzvu soudu, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, nereagovala. Ve smyslu § 34 odst. 1 s.ř.s. jí proto nelze za osobu zúčastněnou na řízení považovat.

Společnost Vivus Uhříněves s.r.o., podáním ze dne 16.10.2009 soudu sdělila, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Ve vyjádření k věci samé zdůraznila, že žalobci záměrně manipulují s jednotlivými odkazy na postup a dokumenty, které s předmětem napadeného rozhodnutí vůbec nesouvisí. Vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 21.8.2008 se vztahuje ke zcela jiné změně, ke zcela jinému záměru, než kterým byl předmětem napadeného rozhodnutí. Společnost Vivus Uhříněves s.r.o. (dále též jen „osoba zúčastněná na řízení“) na vysvětlení uvedla, že původním žadatelem o změnu územního rozhodnutí a oprávněným z původního územního rozhodnutí byla společnost Let International spol. s r.o., která byla na základě rozhodnutí jediného společníka společnosti v působnosti valné hromady ze dne 29.10.2007 rozdělena odštěpením se vznikem nové společnosti Vivus Uhříněves s.r.o. Platné územní rozhodnutí ze dne 18.5.1999 přešlo na tuto společnost na základě přechodu vlastnického práva k nemovitostem podle § 73 odst. 2 správního řádu. Teprve po právní moci napadeného rozhodnutí se nový vlastník začal zabývat možností jiné změny předmětného obytného souboru Uhříněves – cihelna. Teprve tato změna, která měla zcela odlišné parametry než změna řešená napadeným rozhodnutím, byla předmětem předběžných projednávání, ke kterým se mj. vyjadřovalo též Ministerstvo životního prostředí. Vyjádření jmenovaného ministerstva, jímž argumentuje první žalobce, se tedy vztahuje ke zcela jinému záměru, a jde tak o směšování dvou zcela odlišných případů. Stejně jako se

změnil žadatel, došlo i ke změně projektanta pro daný obytný soubor (nově jím je společnost Di5 architekti inženýři s.r.o.) a rovněž připravovaná nová změna se vyvíjí. Nelze proto vytrhávat z kontextu např. vyjádření Ministerstva životního prostředí k určité variantě, která byla projednávána v přípravě nové změny, tedy nikoliv takové, která byla předmětem napadeného rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření dále uvedla, že poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29.6.2007 č.j. 5 As 9/2006 – 146 považuje za irrelevantní, protože tento rozsudek se týká zcela jiné situace. Úvahy žalobců o jejich přímém dotčení napadeným rozhodnutím považuje osoba zúčastněná na řízení za zcela nepodložené. K § 85 stavebního zákona podotkla, že uvedení společenství vlastníků jednotek podle odst. 2 písm. d/ citovaného ustanovení bez vztahu ke stavbě nebo pozemku a přímému dotčení práv k nim nemá žádný rozumný důvod. Žalobci tak využívají absurdní situace, kdy podle jejich výkladu každé společenství vlastníků by potencionálně mohlo být účastníkem každého územního řízení. Takový výklad právního předpisu nemůže být po zralé úvaze aplikován. Osoba zúčastněná na řízení dále upozornila na to, že územní řízení je ovládáno koncentrační zásadou, přičemž platí, že veškerá stanoviska, námítky a připomínky musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání. Námítku, v níž žalobci dovozují možnou podjatost s poukazem na lektorskou činnost jejího právního zástupce, označila osoba zúčastněná na řízení za lživou s tím, že její právní zástupce nepůsobí jako školitel pracovníků žalovaného, ale vykonává občasnou lektorskou činnost pro veřejnou a není mu známo, kdo přesně se jednotlivých akcí účastní. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že územní rozhodnutí z 18.5.1999 je stále platné v důsledku provedení staveb dopravní a technické infrastruktury a je realizovatelné. Požadavek nepovolit další výstavbu bez vyřešení dopravní situace je zcela irrelevantní, protože celkové řešení dopravní infrastruktury nesouvisí s předmětem napadeného rozhodnutí. V důsledku chyby v poučení obsaženém v rozhodnutí stavebního úřadu, která byla v souladu se zákonem opravena, nedošlo k omezení či znemožnění uplatnění procesních práv účastníků řízení. Podle osoby zúčastněné na řízení je lživé rovněž tvrzení žalobců o zahájení jiného řízení o umístění stavby „OS Uhřetěves – cihelna.“ Žádné územní řízení zahájeno nebylo, v současné době probíhá u odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy zjišťovací řízení podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., k prověření potencionální nové změny záměru, které doposud nebylo skončeno.

Při ústním jednání před soudem právní zástupkyně prvního žalobce uvedla, že v průběhu řízení byl porušen zákon č.100/2001 Sb., a tzv. Arhuuská úmluva. Poukázala přitom na závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 29.6.2007 sp. zn. 5 As 9/2006 a ze dne 18.7.2006 sp. zn. 1 Ao 1/2006. Podle stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 21.8.2008 musí napadenému rozhodnutí předcházet zjišťovací řízení podle zákona č. 100/2001 Sb. Předmětná stavba je umístována do prostředí s vysokou zátěží železniční a automobilové dopravy, což povede k výraznému obtěžování obyvatel a bude zvyšovat riziko kardiovaskulárních onemocnění. Právní zástupkyně prvního žalobce dále poukázala na to, že osoba zúčastněná na řízení dne 3.7.2009 požádala Magistrát hl. m. Prahy o zveřejnění záměru označeného jako „OS VIVUS Uhřetěves“, který je umístěn ve stejném území jako OS Uhřetěves – cihelna, i když s pozměněnou zastavovací situací. Napadené rozhodnutí z hlediska věcného poškozuje práva žalobců s ohledem na rizika popsána v oznámení záměru OS VIVUS Uhřetěves. Zástupce osoby zúčastněné na řízení JUDr. Jan Mareček, advokát, působí jako předseda České společnosti pro stavební právo, je spoluautorem stavebního zákona a prováděcích vyhlášek k němu, dále je členem Legislativní komise ministra pro životní prostředí a členem Poradního sboru ministra pro územní rozvoj a pro územní plánování. Žalobce vznesl ve správním řízení námítku podjatosti, protože

jmenovaný působí také jako lektor pracovníků žalovaného a jeho právní názor na předmětnou věc mohl žalovaný chápat jako nezpochybnitelný.

Člen výboru prvního žalobce pan K. při jednání před soudem uvedl, že v domě č.p. 1370 je 66 bytů, obývá jej zhruba asi 200 osob, a to včetně dětí. Obec Uhřetěves se rychle rozvíjí, takže od roku 1999, kdy bylo vydáno původní územní rozhodnutí, se počet obyvatel zdvojnásobil. Ulice Ke Kříži v té době neexistovala. Dva měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí Ministerstvo životního prostředí upozornilo žalovaného, že stavba podléhá zákonu č. 10/2001 Sb. Osoba zúčastněná na řízení nato začala jednat a bylo vyhotoveno stanovisko EIA. Až poté mohl první žalobce zjistit zdravotní rizika plynoucí z umísťované stavby. Pan K. dále uvedl, že osoba zúčastněná na řízení požádala o změnu územního rozhodnutí, protože byty v domech v první linii by byly neprodejně. Domy v první linii proto mají být stavěny jako bariérové, tzn. že místnosti orientované k ulici Ke Kříži jsou s nuceným větráním a nejsou to obytné místnosti. Přitom tyto domy jsou ve větší vzdálenosti od dané komunikace než dům prvního žalobce.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení při jednání před soudem odkázal na obsah svého písemného vyjádření k věci a zdůraznil, že ze strany prvního žalobce je zaměřován předmět řízení. Skutečnosti uváděné panem K. nejsou předmětem napadeného rozhodnutí, ale jedná se o změny, které byly projednávány až po jeho vydání. Předmětem napadeného rozhodnutí byla změna územního rozhodnutí, které již dříve nabylo právní moci. Již v roce 1999 byla v rozhodnutí o umístění stavby umístěna ulice Ke Kříži. Některé námitky žalobců, např. námitky stran dopravy, směřují proti pravomocnému územnímu rozhodnutí, nikoli proti napadenému rozhodnutí. Zástupce osoby zúčastněné na řízení poukázal rovněž na určité prvky absurdity z hlediska domnělé dotčení práv prvního žalobce s tím, že je otázkou, jak může být společenství vlastníků bytových jednotek dotčeno na svých právech, když podle zákona o vlastnictví bytů má pouze působnost, která je vymezena v tomto zákoně. Společenství vlastníků bytových jednotek je právnická osoba, která nezastupuje fyzické osoby, a nemá tedy nárok na ochranu stejných práv jako fyzické osoby, což se týká i práva na příznivé životní prostředí.

Druhý žalobce ani žalovaný se k ústnímu jednání soudu ve věci samé nedostavili; žalovaný svou nepřítomnost u jednání předem písemně omluvil.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18.5.1999 vydal Magistrát hl. m. Prahy, odbor územního rozhodování na základě návrhu společnosti Let International s.r.o., podle § 39 zákona č. 50/1976 Sb., (starého) stavebního zákona a § 4 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, pod zn. 133144/98/OUR/V/Kos rozhodnutí o umístění stavby „Obytný soubor Uhřetěves – cihelna“, kterým byla na pozemcích parc. č. 1889, 1892, 1896/1, 1896/2, 1896/3, 1896/4, 1896/5, 1898/1, 1898/2, 1898/3, 1899, 1900/1, 1900/22, 1900/28, části pozemku č. parc. 1900/8, 1666/2, 1694, 1699, 2141, 2142, 2173, 2176/1, 2181 v k. ú. Uhřetěves v Praze 10 na jihozápadním okraji obce, severně od ulice K dálnici a západně od železniční tratě umístěna stavba obytného souboru tvořeného bytovými domy, nadzemními a podzemními garážemi, komunikacemi a zpevněnými plochami, inženýrskými sítěmi a přípojkami, včetně terénních a sadových úprav, jak je zakresleno v situačních výkresech v měřítku 1:1000, které jsou grafickou přílohou tohoto rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 9.1.2007 č.j. P22 296/2007 OV 04 Úřad městské části Praha 22, odbor výstavby na základě návrhu společnosti Let International s.r.o., na změnu územního

rozhodnutí č.j. 9761/2003/OV/Más ze dne 9.2.2004, kterým bylo změněno územní rozhodnutí zn. 133144/98/OUR/V/Kos ze dne 18.5.1999, podle § 41 odst. 1 (starého) stavebního zákona rozhodl pravomocné územní rozhodnutí nahradit tímto novým rozhodnutím o umístění stavby nazvané „Obytný soubor Uhříněves – cihelna“.

Dne 5.4.2007 podala společnost Let International s.r.o., u stavebního úřadu žádost o změnu územního rozhodnutí zn. 133144/98/OUR/V/Kos ze dne 18.5.1999, změněného rozhodnutími č.j. P22 296/2007 OV 04 ze dne 9.1.2007 a č.j. 9761/2003/OV/Más ze dne 9.2.2004.

Magistrát hl. m. Prahy, odbor ochrany prostředí vydal dne 14.8.2007 vyjádření z hlediska posuzování vlivů na životní prostředí dle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., podle kterého předložený stavební záměr nevyžaduje posouzení vlivů na životní prostředí.

Dne 22.10.2007 stavební úřad formou veřejné vyhlášky oznámil zahájení územního řízení ve věci žádosti společnosti Let International, spol. s r.o., o změnu územního rozhodnutí zn. 133144/98/OUR/V/Kos ze dne 18.5.1999, změněného rozhodnutími č.j. P22 296/2007 OV 04 ze dne 9.1.2007 a č.j. 9761/2003/OV/Más ze dne 9.2.2004, pro stavbu nazvanou „Obytný soubor Uhříněves – cihelna“. V oznámení o zahájení řízení adresovaném účastníkům řízení a dotčeným orgánům stavební úřad současně nařídil k projednání návrhu veřejné ústní jednání na den 26.11.2007 ve 14,00 hod., s tím, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží.

Podle protokolu z ústního jednání konaného dne 26.11.2007 se žádný ze žalobců tohoto jednání nezúčastnil.

Dne 12.2.2008 stavební úřad formou veřejné vyhlášky oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům pokračování územního řízení ve věci předmětné žádosti společnosti Let International, spol. s r.o., o změnu územního rozhodnutí, v němž konstatoval, že po ústním jednání konaném dne 26.11.2007 byly shledány nedostatky a další změny v projektové dokumentaci, které nebyly předmětem řízení. Z těchto důvodů žadatel návrh doplnil a rozšířil o další, v oznámení specifikované podklady. Stavební úřad současně k projednání návrhu nařídil veřejné ústní jednání na den 17.3.2008 ve 14,00 hod., přičemž adresáty oznámení poučil o tom, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží.

Podle protokolu z ústního jednání konaného dne 17.3.2008 se žádný ze žalobců tohoto jednání nezúčastnil.

Dne 20.5.2008 stavební úřad pod č.j. P22 3973/2008 OV 04 vydal k žádosti společnosti Let International, spol. s r.o., ze dne 5.4.2007 podle § 94, § 79 a podle § 92 stavebního zákona a podle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, rozhodnutí o změně umístění stavby nazvané „Obytný soubor Uhříněves – cihelna“, ve kterém stanovil celkem 41 podmínek pro umístění a projektovou přípravu stavby a zamítl námitky účastníků řízení Ing. F., MUDr. J., V. a D., M. a M. týkající se nepovolení zahájení výstavby před vyřešením celkové dopravní situace v Uhříněvsi, před výstavbou dopravního napojení na tzv. Horáckou stezku a zajištěním odpovídající infrastruktury a občanské vybavenosti. Rozhodnutí stavebního úřadu

obsahuje poučení o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání, jehož součástí je věta „Podle § 76 odst. 5 správního řádu odvolání nemá odkladný účinek.“

V podání ze dne 31.5.2008 adresovaném stavebnímu úřadu první žalobce uvedl, že ve věci změny územního rozhodnutí týkajícího se stavby „Obytného souboru Uhřetěves – cihelna,“ uplatňuje práva účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. d/ stavebního zákona. První žalobce v témže podání konstatoval, že vznikl teprve dne 17.3.2008, a před svým vznikem tedy nemohl uplatnit svá práva účastníka územního řízení.

Podle výpisu z rejstříku společenství vlastníků jednotek vedeného Městským soudem v Praze první žalobce vznikl dne 17.3.2008; předmětem činnosti prvního žalobce je správa, provoz a opravy společných částí domu.

Odvoláním ze dne 17.6.2008 první žalobce brojil proti rozhodnutí stavebního úřadu č.j. P22 3973/2008 OV 04 ze dne 20.5.2008. Své odvolání první žalobce dále doplnil podáními ze dne 15.8.2008 a ze dne 2.9.2008.

Společnost Let International spol. s r.o., ve vyjádření k odvolání prvního žalobce uvedla, že z hlediska účelu § 85 odst. 2 stavebního zákona se zřetelem k § 27 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že zákonodárce upravil postavení účastníků územního řízení jako postavení dalších dotčených osob, pokud mohou být územním rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. z tohoto hlediska musí být postavení společenství vlastníků jednotek vázáno na postavení vlastníků pozemků nebo staveb, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, tak jak je to přímo vyjádřeno v § 85 odst. 2 písm. a/ stavebního zákona s odkazem právě na písm. d/ téhož ustanovení. Bez ohledu na to by mohlo přicházet v úvahu také jejich postavení jako účastníků řízení s vazbou na § 85 odst. 2 písm. b/ stavebního zákona, tj. na osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Společnost Let International spol. s r.o., dále zdůraznila, že dotčení práv společenství vlastníků jednotek je limitováno předmětem jeho činnosti, kterým je správa, provoz a oprava společných částí domu rozděleného na jednotky. Společenství vlastníků jednotek ze zákona, pokud k tomu není zvlášť zmocněno, vlastníky jednotek nezastupuje, a nemůže tedy uplatňovat ochranu jejich práv. Společnost Let International spol. s r.o., se z uvedených důvodů domnívá, že první žalobce nemá v daném případě postavení účastníka územního řízení, takže jeho odvolání by měl odvolací orgán jako nepřípustné zamítnout. V další části svého vyjádření společnost Let International spol. s r.o., uvedla své stanovisko k jednotlivým odvolacím důvodům prvního žalobce, které označila za nedůvodné.

Druhý žalobce podal proti rozhodnutí stavebního úřadu č.j. P22 3973/2008 OV 04 ze dne 20.5.2008 odvolání datované dnem 18.8.2008. V něm uvedl, že důvodem jeho odvolání je zejména předpoklad výrazného zhoršení životního prostředí v okolí komunikace Ke Kříži, která bude hlavní přístupovou cestou k připravované výstavbě. Tato komunikace bezprostředně přiléhá k bytovému domu č.p. 1370 a dle odvolatele již nyní představuje výrazné zhoršení kvality bydlení v tomto domě. V případě realizace předmětného obytného souboru lze očekávat další zvýšení hlučnosti a prašnosti. V průběhu stavby bude po komunikaci Ke Kříži projíždět velké množství nákladních aut a i poté lze očekávat velký nárůst provozu osobních aut obyvatel nového bytového komplexu. V blízkosti komunikace Ke Kříži bylo také nově vybudováno dětské hřiště a zvýšené množství škodlivých emisí zplodin spalovacích motorů bude ohrožovat děti, které si zde budou hrát, přičemž vzrůstá i nebezpečí nehod při přecházení této komunikace.

Opravným usnesením ze dne 26.6.2008 č.j. P22 4928/2008 OV 04 stavební úřad rozhodl o opravě zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí o změně umístění stavby ze dne 20.5.2008 č.j. P22 3973/2008 OV 04, spočívající ve vypuštění věty „Podle § 76 odst. 5 správního řádu odvolání nemá odkladný účinek“ z poučení uvedeného v oprávněném rozhodnutí. Odvolání, které první žalobce proti opravnému usnesení ze dne 26.6.2008 č.j. P22 4928/2008 OV 04 podal, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 2.10.2008 č.j. S-MHMP 483556/2008/OST/Ko/Vč zamítnuto.

Kromě prvního a druhého žalobce podali odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu č.j. P22 3973/2008 OV 04 ze dne 20.5.2008 také L., J. a T.

Žalovaný napadeným rozhodnutím vydaným podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání prvního žalobce, L., druhého žalobce, J. a T. a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20.5.2008 č.j. P22 3973/2008 OV 04 potvrdil s odůvodněním, jak bylo konstatováno shora.

Soud v projednávané věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 94 odst. 1 stavebního zákona lze územní rozhodnutí změnit na žádost oprávněného, jestliže se změnila územně plánovací dokumentace nebo jiné podklady pro územní rozhodnutí nebo podmínky v území, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad v rozsahu této změny.

Podle § 94 odst. 4 stavebního zákona při změně nebo zrušení územního rozhodnutí anebo při povolení výjimky se použijí ustanovení o územním řízení obdobně.

Podle § 85 odst. 1 stavebního zákona účastníky územního řízení jsou

- a) žadatel,
- b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.

Podle § 85 odst. 2 stavebního zákona účastníky územního řízení dále jsou

a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, nejde-li o případ uvedený v písmenu d),

b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno,

c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis,

d) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.

Podle § 87 odst. 1 věta první stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí veřejné ústní jednání, je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě; konání veřejného ústního jednání oznámí nejméně 15 dnů předem.

Podle § 89 odst. 1 stavebního zákona závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Účastníci řízení musí být na tuto skutečnost upozorněni.

Podle § 89 odst. 4 stavebního zákona obec uplatňuje v územním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. c), může v územním řízení uplatňovat námitky, pokud je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá.

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vlastnictví bytů“) je společenství vlastníků jednotek (dále jen "společenství") právnická osoba, která je způsobilá vykonávat práva a zavazovat se pouze ve věcech spojených se správou, provozem a opravami společných částí domu (dále jen "správa domu"), popřípadě vykonávat činnosti v rozsahu tohoto zákona a činnosti související s provozováním společných částí domu, které slouží i jiným fyzickým nebo právnickým osobám. Společenství může nabývat věci, práva, jiné majetkové hodnoty, byty nebo nebytové prostory pouze k účelům uvedeným ve větě první.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou aktivní legitimace prvního žalobce k podání žaloby a s tím související otázkou, zda tomuto žalobci po právu svědčilo postavení účastníka řízení o změně územního rozhodnutí. Soud totiž nemohl přehlédnout, že osoba zúčastněná na řízení ve správním řízení i v přezkumném řízení soudním účastenství prvního žalobce v řízení o změně územního rozhodnutí, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, opakovaně zpochybňovala. Při řešení obou výše nastíněných otázek soud dospěl k závěru, že aktivní legitimace prvního žalobce k podání žaloby dána je, přestože současně shledal, že tomuto žalobci postavení účastníka řízení o změně územního rozhodnutí dle platné zákonné úpravy nesvědčilo a bylo mu přiznáno nad rámec zákona.

Soud při řešení otázky aktivní legitimace prvního žalobce k podání žaloby respektoval, že dříve zastávaný výklad, který lze zjednodušeně vyjádřit slovy „komu zákon nepřiznává postavení účastníka správního řízení, tomu není zákonem přiznáno ani právo podat proti rozhodnutí vydanému v takovém řízení žalobu,“ byl již překonán. Podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud odmítne návrh, byl-li podán osobou k tomu *zjevně neoprávněnou*. V daném případě správní orgány obou stupňů s prvním žalobcem jako s účastníkem řízení jednaly. Žalovaný jako odvolací orgán sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce účastenství prvního žalobce konstatoval, že přímé dotčení tohoto subjektu navrhovanou změnou stavby z hlediska vzdálenosti a polohy domu č.p. 1370 je sporné, nicméně respektoval skutečnost, že stavební úřad zařadil prvního žalobce do okruhu účastníků řízení a danou otázkou se již dále nezabýval. Otázka postavení prvního žalobce jako účastníka správního řízení je tedy (i s přihlédnutím k argumentaci žadatele o změnu územního rozhodnutí) sporná, a proto jej nelze považovat za osobu zjevně neoprávněnou k podání žaloby. Nejedná se tedy o případ, kdy nedostatek aktivní legitimace prvního žalobce je nesporný a nepochybný. Judikatura přitom dovodila, že aktivní legitimaci k podání žaloby

(až na výše zmíněné případy osob k tomu zjevně neoprávněných) zakládá již to, že žalobce (§ 65 odst. 1, 2 s.ř.s.) *tvrdí*, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím, resp. tvrdí zkrácení na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Aktivní legitimace k podání žaloby je tedy dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 50/2004-59 a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 47/2005-86).

Městský soud v Praze proto žalobu podanou prvním žalobcem neodmítl, nýbrž otázku, zda prvnímu žalobci skutečně podle zákona svědčilo právo účasti v předmětném řízení o změně územního rozhodnutí (kdy jen při kladné odpovědi na tuto otázku by následně bylo možné zkoumat, zda byl na svých právech účastníka řízení zkrácen tvrzeným způsobem), posuzoval zevrubně. Svůj závěr, že účast v předmětném řízení o změně územního rozhodnutí byla prvnímu žalobci přiznána nad rámec zákona, opírá soud o tyto důvody:

Právo na soudní a jinou právní ochranu je založeno článkem 36 Listiny základních práv a svobod. Podle odst. 2 tohoto článku se ten, kdo tvrdí, že byl *na svých právech* zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Postup, jakým se lze domáhat přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, je upraven mj. i v ust. § 65 a násl. s.ř.s. Základní premisou plynoucí z těchto ustanovení a postupu nastoleného zákonem je, že se lze domáhat ochrany svých práv, nikoli práv cizích, a je proto primárním zjištěním, zda prvním žalobcem tvrzená práva, jejichž ochrany se domáhá, mu zákon skutečně přiznává.

První žalobce je společenstvím vlastníků jednotek (dále též jen "společenství"). Společenství je právnická osoba, která vzniká podle zvláštního právního předpisu - zákona o vlastnictví bytů. Tento zákon přitom v § 9 odst. 1 větě první výslovně stanoví, v jakých věcech je společenství způsobilé vykonávat práva a zavazovat se. Podle zmíněného ustanovení je společenství způsobilé vykonávat práva a zavazovat se *pouze ve věcech spojených se správou, provozem a opravami společných částí domu (dále jen "správa domu"), popřípadě je způsobilé vykonávat činnosti v rozsahu tohoto zákona a činnosti související s provozováním společných částí domu, které slouží i jiným fyzickým nebo právnickým osobám*. Tomuto zákonnému omezení způsobilosti společenství k právním úkonům koresponduje i omezená právní subjektivita společenství. Podle § 9 odst. 1 věty druhé zákona o vlastnictví bytů totiž společenství může nabývat věci, práva, jiné majetkové hodnoty, byty nebo nebytové prostory *pouze k účelům uvedeným ve větě první*, tj. pouze za účelem správy společných částí domu.

Lze shrnout, že společenství vůbec nemůže být nositelem jiných práv než těch, která se týkají správy společných částí domu, a práva, která nesouvisí se správou společných částí domu, není způsobilé vykonávat. To znamená, že společenství ani nemůže vystupovat jako nositel těchto jiných práv v řízeních před správními orgány či soudy a domáhat se zde jejich ochrany. To platí i pro ta (jiná) práva, jejichž primárními nositeli mohou být jednotliví členové společenství. Zde má soud na mysli především právo na příznivé životní prostředí garantované fyzickým osobám článkem 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Prvnímu žalobci jakožto právnické osobě veřejné subjektivní právo na příznivé životní prostředí z povahy věci náležet nemůže, neboť náleží jen fyzickým osobám jako biologickým organismům (shodně viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 282/97 ze dne 6.1.1998). Tím, že se první žalobce v průběhu správního řízení v projednávané věci pasoval do role

jakéhosi ochránce práva svých členů na příznivé životní prostředí, jednal zcela mimo rámec právní způsobilosti, kterou mu zákon o vlastnictví bytů přiznává. První žalobce bezesporu není ekologickým občanským sdružením, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny a kterému oprávnění vystupovat jako účastník v územním řízení přiznává § 85 odst. 2 písm. c/ stavebního zákona ve spojení s § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Smyslem existence prvního žalobce je výlučně činnost spojená se správou, provozem a opravami společných částí domu, což ostatně vyplývá i z výpisu prvního žalobce z rejstříku společenství vlastníků jednotek, kde je právě takto vymezen předmět jeho činnosti. Jestliže jednotliví členové prvního žalobce - vlastníci jednotek v domě č.p. 1370 měli za to, že byli projednávanou změnou územního rozhodnutí dotčeni na svém právu na příznivé životní prostředí, popř. na jiných svých právech, měli se v řízení před správním orgánem ochrany těchto práv domáhat sami, stejně jako to učinil druhý žalobce.

Účastenství ve správním řízení obecně upravuje díl první hlavy druhé správního řádu. Podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou účastníky řízení a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu; b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají. Podle odstavce 2 téhož ustanovení jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Dále podle odstavce 3 téhož ustanovení jsou účastníky rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon; nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.

Podle ust. § 192 stavebního zákona se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Správní řád proto platí subsidiárně jen tam, kde stavební zákon nemá vlastní úpravu procesních postupů a institutů. Okruh účastníků územního řízení je vymezen v § 85 odst. 1 a 2 stavebního zákona, a to taxativním výčtem subjektů, což vylučuje aplikaci obecné úpravy účastenství ve správním řízení zakotvené v § 27 správního řádu. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že pro posouzení toho, zda určitému subjektu přísluší postavení účastníka řízení, není rozhodné, že s ním správní orgán jako s účastníkem fakticky jednal, ani že nerozhodl usnesením vydaným dle § 28 správního řádu, že mu takové postavení nepřísluší.

Účastenství v územním řízení upravuje ustanovení § 85 stavebního zákona. Podle prvního odstavce tohoto ustanovení jsou účastníky územního řízení a) žadatel, b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení účastníky územního řízení dále jsou a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, nejde-li o případ uvedený v písmenu d), b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis, d) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu. Podle § 85 odst. 3 stavebního zákona účastníky (územního) řízení nejsou nájemci bytů, nebytových prostor nebo pozemků.

Ustanovení § 85 odst. 2 písm. d/ stavebního zákona, podle kterého mezi účastníky územního řízení patří též společenství vlastníků jednotek, však nelze interpretovat tím způsobem, že *jakéhokoliv* společenství vlastníků jednotek může být bez dalšího účastníkem *jakéhokoliv* územního řízení; takový výklad soud ve shodě s názorem osoby zúčastněné na řízení považuje za absurdní a nepřijatelný. Ustanovení § 85 odst. 2 písm. d/ stavebního zákona je nutno vykládat v návaznosti na § 85 odst. 2 písm. a/ a § 89 odst. 4 stavebního zákona, přičemž je třeba vycházet z omezené právní způsobilosti společenství stanovené zákonem o vlastnictví bytů (viz výše).

Cílem, který zákonodárce hodlal dosáhnout zařazením společenství do okruhu účastníků územního řízení, je dle názoru soudu eliminace případů, kdy má být projednáváný stavební záměr realizován na nemovitosti nacházející se ve spoluvlastnictví vlastníků jednotek, a každý vlastník jednotky jakožto osoba mající též spoluvlastnický podíl na společných částech domu by z tohoto titulu měl být účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. a/ stavebního zákona. V řadě případů totiž bývá v nemovitosti velké množství vlastníků jednotek, s čímž jsou nutně spojeny obtíže související s přesným vymezením okruhu těchto subjektů, nutností vypořádat případné námitky vznesené jednotlivě každým vlastníkem jednotky v domě atd. Právě v těchto případech je nanejvýš vhodné a účelné, aby namísto jednotlivých vlastníků jednotek jakožto spoluvlastníků pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, jako účastník územního řízení vystupovalo pouze společenství. Vzájemná provázanost § 85 odst. 2 písm. a/ a písm. d/ stavebního zákona je patrná i z dikce zákonného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „nejde-li o případ uvedený v písmenu d).“ Zákonodárce touto formulací stanovil, že v případech, kdy existuje společenství vlastníků jednotek vykonávající správu společných částí domu, kde má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, se účastníkem územního řízení namísto jednotlivých vlastníků jednotek stává toto společenství, má-li ovšem právní subjektivitu; v opačném případě pak ten vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu. Umožnění účasti společenství v takovém územním řízení, jehož předmětem je stavební záměr, který má být uskutečněn na stavbě (domu), jehož společné části společenství spravuje, je plně v souladu s výše vymezenou funkcí společenství a jeho předmětem činnosti. Pro úplnost je třeba dodat, že společenství se nestává účastníkem územního řízení namísto toho vlastníka jednotky, který je sám žadatelem o vydání územního rozhodnutí; takový subjekt pochopitelně zůstává účastníkem řízení jak podle § 85 odst. 1 písm. a/ stavebního zákona, tak i ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a/ téhož zákona („... není-li sám žadatelem“).

Z výše uvedeného rovněž vyplývá, že v souladu s § 85 odst. 2 písm. a/ ve spojení s § 85 odst. 2 písm. d/ stavebního zákona se společenství může stát účastníkem pouze takového územního řízení, jehož předmětem je stavební záměr, který má být uskutečněn na domě, ve kterém společenství vykonává správu společných částí domu. Pouze v takovém případě se totiž jedná o věc spojenou se správou, provozem a opravami společných částí domu, ve které společenství může podle zákona o vlastnictví bytů vykonávat svá práva. Tento závěr je plně v souladu i s § 89 odst. 4 stavebního zákona, podle kterého osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je *její právo přímo dotčeno*. I pro společenství tedy platí, že proti projednávanému stavebnímu záměru může v územním řízení brojit námitkami pouze tehdy, je-li jím přímo dotčeno na svých právech, a to pouze v rozsahu tohoto dotčení. Jak již bylo uvedeno shora, společenství není, a podle zákona ani nemůže být nositelem jiných práv než těch, která souvisí s předmětem jeho činnosti, tj. se správou společných částí domu. Společenství tak může v územním řízení namítat výlučně to, že projednávaným

záměrem došlo k jeho přímému dotčení na právech spojených se správou, provozem a opravami společných částí domu. K takovému přímému dotčení na právech společenství ovšem může dojít pouze tehdy, má-li být projednáváný stavební záměr uskutečněn na domě, ve kterém společenství působí, tj. kde vykonává správu společných částí domu. Je vyloučeno, aby do práv a povinností společenství souvisejících s výkonem správy, provozu a oprav společných částí domu bylo zasaženo stavebním záměrem, který se týká úplně jiné nemovitosti.

Výše podaný systematický výklad prokazuje vzájemnou provázanost ustanovení § 85 odst. 2 písm. a/, § 85 odst. 2 písm. d/ a § 89 odst. 4 stavebního zákona, jakož i soulad této úpravy s vymezením právní způsobilosti společenství podle zákona o vlastnictví bytů.

Správnost závěru, podle něhož do práv a povinností společenství souvisejících s výkonem správy, provozu a oprav společných částí domu nemůže být zasaženo stavebním záměrem, který se týká úplně jiné nemovitosti, je zvláště markantní v projednávané věci, kdy dům, ve kterém první žalobce působí, leží ve vzdálenosti minimálně 80 metrů od zamýšlené stavby, od které je navíc oddělen železniční tratí. Je tak evidentní, že předmětný stavební záměr nemůže nikterak zasáhnout do těch práv a povinností, které prvním žalobci v rámci jeho předmětu činnosti náleží. Na tomto místě je třeba připomenout, že předmětem řízení v projednávané věci nebylo rozhodnutí o umístění stavby obytného souboru jako celku (o umístění stavby nazvané „Obytný soubor Uhřetěves – cihelna“ bylo pravomocně rozhodnuto již rozhodnutím žalovaného ze dne 18.5.1999 zn. 133144/98/OUR/V/Kos), ale rozhodnutí o změně dříve vydaného a již pravomocného územního rozhodnutí. Ani předmětnou změnou územního rozhodnutí, o které bylo stavebním úřadem rozhodnuto dne 20.5.2008, nemůže být právní sféra prvního žalobce nijak dotčena.

Lze shrnout, že v řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, prvním žalobci postavení účastníka řízení po právu nenáleželo, neboť projednávaná změna stavebního záměru žadatele neměla být uskutečněna na domě, ve kterém první žalobce vykonává správu společných částí domu, takže práva, která prvním žalobci ze zákona náleží, nemohla být projednávanou změnou územního rozhodnutí vůbec (tím méně přímo) dotčena. Soud proto v prvním výroku tohoto rozsudku žalobu prvního žalobce podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, aniž se věcně zabýval jím uplatněnými žalobními námitkami, neboť dospěl k závěru, že *jako subjektu, který dle platné zákonné úpravy vůbec neměl být účastníkem správního řízení, prvním žalobci žádná procesní ani hmotná práva v rámci tohoto řízení nenáležela, takže napadeným rozhodnutím na nich nemohl být nijak zkrácen*. Jak již bylo konstatováno shora, dle ustálené judikatury žalobní legitimaci žalujícího v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zakládá samotné tvrzení o tom, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na právech, která mu přísluší; toto tvrzení však v případě prvního žalobce vzhledem k výše uvedenému nemůže být důvodné.

Co se týče druhého žalobce, z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že své námitky proti projednávané změně územního rozhodnutí poprvé uplatnil až v odvolání podaném proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu. Žádného z obou veřejných ústních jednání, která se v této věci před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu uskutečnila, se druhý žalobce neúčastnil a své námitky do doby jejich konání neuplatnil. Pak ovšem nelze než konstatovat, že jednal v rozporu s koncentrační zásadou zakotvenou v § 89 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého musí být závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti uplatněny *nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží*. Na tuto skutečnost, tj. na povinnost uplatnit své námitky nejpozději při veřejném

ústním jednání konaném v dané věci, přitom byli účastníci řízení stavebním úřadem řádně upozorněni. Zásadou koncentrace řízení je omezeno i právo druhého žalobce na odvolání proti rozhodnutí vydanému v územním řízení v tom směru, že včas neuplatněné námitky není možno účinně uplatnit až v odvolání. V projednávané věci soud nezjistil žádné procesní pochybení v postupu stavebního úřadu, v jehož důsledku by bylo druhému žalobci znemožněno řádné, tj. i včasné uplatnění jeho námitek. K námitkám druhého žalobce, které nebyly uplatněny včas, proto podle § 89 odst. 1 stavebního zákona nemělo být vůbec přihlíženo. Totéž platí i pro námitky, které byly druhým žalobcem uplatněny až v podané žalobě. Z obsahu žaloby podané společně oběma žalobci nelze rozlišit, jaké námitky proti napadenému rozhodnutí podává první žalobce a jaké druhý žalobce, takže veškeré v žalobě uplatněné námitky je nutno přičítat oběma žalobcům. Z porovnání žalobních námitek s námitkami, které druhý žalobce uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu, je však na první pohled zřejmá rozdílnost obou podání. Ani soud v přezkumném řízení soudním nemohl pominout stavebním zákonem zakotvenou zásadu koncentrace řízení, a proto nemohl přihlížet k těm námitkám, které druhý žalobce vznesl poprvé až v podané žalobě. Těmito námitkami, které ze strany druhého žalobce rovněž nebyly uplatněny ve lhůtě stanovené v § 89 odst. 1 stavebního zákona, se stavební úřad a žalovaný vůbec nemohli zabývat a vypořádat se s nimi, a proto jimi nelze zpochybňovat zákonnost napadeného rozhodnutí ani v následném přezkumném řízení soudním.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu druhý žalobce namítl, že v souvislosti s realizací předmětného obytného souboru lze očekávat další zvýšení hluchosti a prašnosti a zhoršení životního prostředí v okolí komunikace Ke Kříži, dále namítl, že v průběhu stavby bude po komunikaci Ke Kříži projíždět velké množství nákladních aut a že i poté lze očekávat v dané lokalitě zhoršení dopravní situace v souvislosti s nárůstem provozu osobních automobilů, a poukázal též na dětské hřiště nově vybudované v blízkosti zmíněné komunikace s tím, že zvýšené emise zplodin spalovacích motorů budou ohrožovat děti, které si zde budou hrát. Uvedené odvolací námitky druhého žalobce jsou poměrně obecné a především nemají vztah k předmětu rozhodování stavebního úřadu, který nerozhodoval o umístění stavby obytného souboru jako celku (o tom bylo již dříve pravomocně rozhodnuto), ale o žadatelem navržené změně územního rozhodnutí. Právě to měl žalovaný na mysli, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k námitkám druhého žalobce (a dalších odvolatelů) konstatoval, že v daném řízení se jednalo pouze o změnu platného územního rozhodnutí, kterým byla stavba již dříve umístěna, přičemž napojení stavby na komunikační síť se projednávanou změnou nezměnilo. Druhý žalobce neuvedl, jaká jeho veřejná subjektivní práva budou projednávanou změnou územního rozhodnutí dotčena, v čem toto dotčení spatřuje a rovněž stavebnímu úřadu nevytkl žádné konkrétní porušení kogentních právních předpisů hmotného či procesního práva, kterým by se správní orgán měl zabývat i v případě pozdního uplatnění takové námitky. Jestliže druhý žalobce své námitky neuplatnil včas a konkrétním způsobem ve správním řízení, ač tak měl podle § 89 odst. 1 stavebního zákona učinit, nemůže soud na základě těchto opožděně uplatněných, ani na základě zcela nových námitek uplatněných poprvé až v žalobě posuzovat zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud by tak učinil, jednal by v rozporu s koncentrační zásadou zakotvenou v § 89 odst. 1 stavebního zákona.

Soud plně přisvědčuje žalovanému, že nebylo na místě vyjadřovat se k těm námitkám účastníků řízení, které byly uplatněny ve vztahu k dříve vydanému pravomocnému rozhodnutí o umístění stavby. Právě mezi takové námitky patří námitky druhého žalobce o zhoršení životního prostředí a dopravní situace v dané lokalitě v návaznosti na realizaci stavby předmětného obytného souboru, které se vztahují k již pravomocně umístěné stavbě obytného

souboru jako celku a nikoliv k projednávané změně územního rozhodnutí, jež byla předmětem rozhodování stavebního úřadu v projednávané věci. K argumentaci, v níž druhý žalobce poukazoval na zvýšené ohrožení dětí hrajících si na blízkém dětském hřišti, pak soud uvádí, že účastenství určité osoby v územním řízení podle § 85 odst. 2 písm. b/ stavebního zákona je odvozeno od možnosti přímého dotčení *jejích práv*, což znamená, že námitky, které je takový účastník v územním řízení oprávněn uplatnit, se musí vztahovat k jeho právům (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.7.2007 č.j. 2 As 10/2007 – 83). Je proto vyloučeno, aby se druhý žalobce domáhal ochrany práv jiných subjektů.

Protože druhý žalobce své námitky v řízení o změně územního rozhodnutí neuplatnil ve lhůtě stanovené zákonem, nelze dospět k závěru, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech.

Soud z výše popsaných důvodů shledal žalobu prvního i druhého žalobce nedůvodnou, aniž by se zabýval uplatněnými žalobními námitkami z věcného hlediska. Jakékoliv provádění důkazů v souzené věci by výsledek řízení nemohlo nijak ovlivnit, a bylo by tudíž nadbytečné. Soud proto při jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování žalobci navrženými důkazy. Pouze jako obiter dictum soud na tomto místě uvádí, že prvním žalobcem opakovaně zmiňované vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 21.8.2008 zn. 60603/ENV/08 se nevztahuje k souzené věci, ale k žádosti o změnu územního rozhodnutí podané společností diš architekti inženýři s.r.o., která byla podle zmíněného vyjádření doručena Magistrátu hl. m. Prahy dne 16.7.2008. Jedná se tedy evidentně o zcela jinou žádost o změnu územního rozhodnutí, než byla ta, o které dne 20.5.2008 rozhodl stavební úřad.

Závěrem soud uvádí, že neshledal prvním žalobcem tvrzený rozpor ustanovení § 94 odst. 1 stavebního zákona s ústavním pořádkem, a proto nepřikročil k přerušení řízení a předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení citovaného ustanovení zákona, jak první žalobce požadoval.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, a to samostatně ve vztahu ke každému ze žalobců.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve čtvrtém výroku tohoto rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.**

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. března 2011

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kolářek